עולת ראיה — בין יוה"כ לסוכות

מצד החכמה העליונה, העוה"ז והעוה"ב כלולים הם ביחד, וכל המחזק את העוה"ב מחזק את העוה"ז וכל המחזק את העוה"ז מחזק את העוה"ב, וע"פ הארה כזאת אין מקום לדינים כלל, כ"א חסדים גמורים מלאים ומבוסמים. אמנם מצד הציור העולמי הרוחני, שכבר משתכלל ע"י בינה של מעלה, בהנחת הגדרים הראשונים לדרגאות המציאות, קונה העוה"ז והעוה"ב כ"א את גדרו. ופשוט שכיון שכבר יש קו המחלק אין העוה"ז תופס מקום כלל במקום שהעוה"ב מאיר בתוקף המילוי, וזהו יסוד התשובה הבאה מתוך הארת העוה"ב בכל מלא פארה. ע"י העליה של יוה"כ מתרחקים הרבה מהעוה"ז, וצריכים שמירה כשפוגשים בעניני העוה"ז מכל מכשול, ואותם הימים שבין יוה"כ לסוכות נתנו לחינוך של חזרה לעניני העוה"ז בתאור הגון בקדושה, והחשבון נגמר ליום ראשון של סוכות במצות סוכה ולולב, שמתבססים עניני העוה"ז ונאחזים בקדושה, וע"כ הוא יום ראשון לחשבון עוונות, ועד אותו היום מאי דאזיל אזיל, ואם הנטיה הקיצונית של יוה"כ גורמת איזה נטיה כ"ד בדקות לצד העוה"ז, באותם ד' ימים שבהם עוד לא נתבסם המשקל כראוי, הרי קדושת יוה"כ חופה על הכל. ובודאי מי שכבר מרגיש התוכן הפנימי של יוה"כ והופעת העוה"ב שבתוכו, והתסיסה שבימים שבין יוה"כ לסוכות מצד דרישת התפקיד של העוה"ז לשוב לשליטתו, הוא כבר רחוק מכל חטא ממש, אלא שהאיכות הדקות של המשקל גם היא בכלל חטא ועוון נחשבה כשאינה מדוייקה, ועל כן מן דין הרי רק יום הראשון של חג ראשון לחשבון, שאז המשקל שב ליושרו, ואפשרות המדידה השיעורית מתכוננת, לבנין עולם והנהגתו, כשיעור הראוי. התשובה וכל ההליכות המעשיות שלה, עם הרוח הכללית השולטת בעיקרה בימים המיוחדים לתשובה, עם גודל התועלת שלה לזכך את הנפשות. לעדן את הרוח ולטהר את המעשים מכעורם, היא מוכרחת להיות סופנת עמה איזו חולשה, שלא נמלט ממנה אפילו הגבור שבגבורים. כשמקמצים את עז הרצון, כשכופפים את עז החיים, ע"י הסלידה הפנימית, והנטיה לשוב מכל חטא, מתקמץ ג"כ הרצון של הטוב, עז החיים הטהורים מתחלש גם הוא. נמצא האדם סובל מטהרתו המוסרית חולשה כזאת, שסובל חולה שהתרפא ע"י הזרמה אלקטרית, שאמנם גרשה את הארס שבמחלתו, אבל החלישה את הכח החי והבריא שבו. שבים, ע"כ, ימים של שמחת קדש, של חדות נפש, לקומם אה הרצון הטוב ועז החיים הטהור. אז תהיה התשובה שלמה.